

Er is maar één moment van de dag, dat er bij mijn kleinzoon geen lachje af kan – namelijk als hij in het bad zit.

Dat 'zit' is een misschien wat te flatteus woord. In zittende houding hangt hij in een arm en wordt langzaam, als een van stapel lopend schip, in het warme water neergelaten. Zodra hij al die nattigheid om zich heen voelt, neemt zijn gezicht een kritische uitdrukking aan. Hij sluit zijn tandeloze mond wilskrachtig, waardoor hij vierkante konen krijgt en kijkt binnenwaarts.

Ik weet niet wat er precies met me gebeurt, maar ik vind het een vervelend gedonder, schijnt hij te denken.

Als de spons boven zijn hoofd wordt uitgeknepen, sluit hij even de ogen voor het langs komende water. Als hij ze weer opendoet, kun je duidelijk zien, dat hij de grap niet heeft gewaardeerd. Zijn goed humeur keert pas terug als hij afgedroogd en bepoederd is. Hij houdt ervan als een bloot plafondengeltje hoog in de lucht te worden getild, waarbij hij breed grijnst en met grote precisie op je voorhoofd kwijlt. Na dit spel laat hij zich opkuiven en aankleden, gelijk een dauphin gewend aan eerbetoon, dat hij zo nu en dan met een fijn glimlachje honoreert.

Als je ziet hoe het truitje over zijn nog wat vochtig hoofd geschoven wordt, ontwaken er opeens oerherinneringen in je, die je volkomen vergeten waande. Je weet weer hoe eng dat voelde, vroeger, en hoe balorig je erom hilde.

Maar hem doet het kennelijk niets.

Hij laat zich rustig opdoffen en begint dan de gebruikelijke post-bad tournee langs de beschikbare damesschoten. Men kan

hem amuseren met een liedje. Zelfs fervente lezers van 'Verstandig Ouderschap' zijn op dit punt ouderwets. Want zo'n jongetje van zes maanden heeft nog geen echte behoefte aan Lucebert en laat zich gaarne meeslepen door de ijzersterke succesnummers die iedere generatie teder doorgeeft aan de volgende.

De teksten zijn trouwens even onsamenhangend.

Het diep duistere vers over de koster, die geen eieren lust. Het point-loze gedicht over het paardje, met het vlasse staartje. 'Klap eens in je handjes, dei, dei, dei, op je boze bolletje allebei' voldoet nog wel aan de eisen der logica, maar waarom daarna de auteur opeens een hoek omslaat en doodleuk meldt: 'Zó varen de scheepjes voorbij' is mij een raadsel, dat 't kind blijkbaar niet kwelt, want elke keer lacht hij uitbundig, als mijn vrouw hem die wezenloze laatste zin toebrengt.

Na het schootzitten wordt hij in de box gelegd.

Je kunt dan gerust wat met hem converseren. Niet dat hij al práát, natuurlijk, maar zijn luisterfunctie is bijzonder fijn ontwikkeld. Je kunt bijvoorbeeld tegen hem zeggen: 'Wat zou je ervan zeggen, als we je voortaan kabouter Plompverloren noemden?'

Van deze vraag neemt hij kennis met een welwillend trekje dat meer uit beleefdheid voortkomt dan uit enthousiasme.

'Je mag natuurlijk ook prins Krakkebak heten.'

Daarop valt onmiddellijk zijn keus want hij toont een enorme lach en begint heftig met zijn armen en benen te bewegen, een soort horizontaal snelwandelen, dat hij altijd gebruikt om zijn geestdrift uit te drukken.

'Zal ik nu eens wat voor je zingen?'

Zijn blik wordt afwachtend.

Daar mijn repertoire uit de dertiger jaren stamt, breng ik enige liederen uit de Dreigroschenoper voor hem ten gehore. Zijn mond zakt open van verbijstering en zijn ogen worden groot en rond. Volkomen uitgeteld ligt hij op zijn rug en pas

als ik mijn recital besloten heb met de onsterfelijke volzin, dat éérst het eten en dán de moraal komt, een waarheid die men een kind niet vroeg genoeg kan inscherpen, slaakt hij een opgeluchte zucht en laat zijn lach weer doorbreken.

Jarenlang was ik in ons huis de enige bewonderaar van mijn zangstem. Maar nu heb ik eindelijk een supporter.